

Arrest

nr. 283 418 van 17 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. PAQUOT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. BOTTIN *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. PAQUOT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 25 maart 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 26 maart 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 27 april 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 16 juni 2022.

1.3. Op 13 september 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Rahim Khail in het district Siagard/Ghorband, gelegen in de provincie Parwan. U bent Pashtoen van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan. U ging vanaf uw achtste gedurende vier jaar naar de madrassa. Daarna bent u tot de achtste graad naar school geweest. Naast scholier was u ook landbouwer. U kweekte samen met uw vader groenten op jullie velden en u bracht de groenten naar de bazaar in het districtscentrum om deze te verkopen. De politiecommandant Shan Agha van de veiligheidspost in de buurt van het districtscentrum vroeg u ook geregeld om groenten of andere boodschappen naar zijn familie in uw dorp te brengen of groenten naar hem in de veiligheidspost te brengen.

Drie dagen voor uw vertrek uit Afghanistan werd u onderweg van school naar huis tegengehouden door zeven gemaskerde talibanleden. Ze zeiden u te stoppen met school en religieuze studie te volgen. Doordat er in uw buurt plots een voertuig van de overheid stopte, zijn ze vertrokken en hebben ze u met rust gelaten. De volgende dag wilde u opnieuw naar school gaan maar zag u diezelfde talibanleden en bent u thuis gebleven. De dag nadien, toen u samen met uw twee vrienden N.(...) en No.(...) onderweg naar school was, werd u een tweede keer tegengehouden door de taliban. Ze ontvoerden u en brachten u naar hun madrassa. Ze vroegen u om met explosief materiaal de veiligheidspost te laten ontploffen maar omdat u weigerde, sloegen en folterden ze u. Aangezien u veel pijn had, ging u uiteindelijk akkoord met hun eisen. Uw twee vrienden N.(...) en No.(...) brachten het dorpshoofd, de malik en de dorpsouderen op de hoogte van uw ontvoering. Diezelfde dag nog kwamen zij naar de taliban en vroegen hen u voor één dag vrij te laten zodat u behandeld kon worden voor uw wonden in het ziekenhuis. De malik stelde zich voor één dag borg en u werd vrijgelaten. Toen u thuiskwam, bracht u uw vader op de hoogte. Hij zei dat het veel te gevaarlijk voor u was om in uw land te blijven en regelde diezelfde nacht nog uw vertrek met de smokkelaar. De smokkelaar bracht u naar de provinciehoofdstad Charikar waar u naar de dokter ging. Drie dagen later vertrok u uit uw land.

U vertrok in maart 2020 uit Afghanistan. U reisde via Pakistan, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. U kwam aan in België op 25 maart 2021 waar u op 26 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Na uw vertrek uit Afghanistan verdween uw jongere broer Na.(...) toen hij op een dag onderweg was naar school. U heeft tot op heden niets meer van hem vernomen.

Ter staving van uw verzoek bezorgt u uw originele taskara en de originele taskara's van uw vader en jongere broer, een foto met uw broer Na.(...) en een doktersattest van in België. Op 16 augustus 2022 bezorgde uw advocaat nog een video-opname waarin te zien zou zijn dat de taliban bij uw ouders thuis zijn langsgelopen om naar u te zoeken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban. Uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zijn weinig overtuigend.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u tegenstrijdig bent over het werk dat uw vader en u deden in Afghanistan. Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat uw vader een winkel had en u naast studeren uw vader hielp in deze winkel (Verklaring DVZ, punt 12), stelt u tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw vader een landbouwer was en op de velden werkte. U zou hem met het kweken van groenten op deze velden geholpen hebben en u zou deze groenten op de bazaar verkocht hebben. Gevraagd waarom u bij DVZ liet optekenen dat uw vader een winkel had, beweert u dat hij een winkel op de bazaar van het districtscentrum had, maar dat deze winkel werd verhuurd aan een dorpeling die deze

winkel al jaren uitbaatte. Vijfentwintig à dertig jaar geleden zou uw vader zelf in deze winkel gewerkt hebben maar dit was al geruime tijd niet meer het geval. Daarnaast gevraagd of u dan zelf soms in die winkel werkte, stelt u merkwaardig genoeg ook van niet (CGVS, p. 11-12). Niet alleen komt dus naar voren dat uw vader helemaal niet in die winkel werkte, ook blijkt er niets van waar te zijn dat u hem hielp in deze winkel.

Verder is er sprake van een ernstige omissie die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U haalt tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat u twee keer fysiek werd tegengehouden door de taliban. De eerste keer was u onderweg van school naar huis en zouden ze u gezegd hebben te stoppen met school en religieuze lessen te volgen in de madrassa. De tweede keer zouden ze u onderweg naar school tegengehouden alsook ontvoerd hebben naar hun madrassa. Ze zouden u verzocht hebben een bom in de veiligheidspost te laten ontploffen. Omdat u niet tegemoet zou zijn gekomen aan hun eisen, zouden ze u in de madrassa geslagen en gefolterd hebben. U zou heel veel pijn gehad hebben en daarom uiteindelijk ingestemd hebben met hun eisen (CGVS, p. 17-18). Over deze ontvoering door de taliban rept u echter met geen woord bij DVZ. U vermeldde daar enkel dat de taliban u drie à vier keer gestopt hadden op weg van en naar school (Vragenlijst, punt 5). Geconfronteerd met het feit dat u over deze ontvoering eerder bij DVZ niets vertelde, verschuilt u zich meteen achter de bewering dat de tolk u niet liet uitspreken. Gevraagd of u wel heeft getracht te vertellen over deze ontvoering, claimt u dat de tolk geen tijd had en het interview moest afgerond worden omdat een ander gesprek zou beginnen (CGVS, p. 25). Aan het begin van het persoonlijk onderhoud geeft u al aan dat u maar ongeveer twintig procent van uw verhaal heeft kunnen vertellen omdat de tolk u niet liet uitspreken en de tijd beperkt was. Op de vraag of u dan wel in het kort de redenen van uw vertrek heeft kunnen vertellen, haalt u aan dat ze u vroegen met de groepering samen te werken en u twee opties kreeg van hen in de madrassa: ofwel in de madrassa studeren en een aanslag plegen op de veiligheidspost, ofwel de doodstraf (CGVS, p. 3). Dat u bij DVZ echter helemaal niets zei over deze ontvoering daar waar u in één zin had kunnen vertellen dat u ook ontvoerd zou zijn geweest door de taliban, doet de wenkbrauwen fronsen. Enig verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen ontslaat de verzoeker om internationale bescherming niet van zijn medewerkingsplicht en verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zeker deze elementen die de kern van zijn vervolging uitmaken. Temeer deze ontvoering toch een belangrijk gegeven is dat aan de basis van uw vertrek uit Afghanistan zou gelegen hebben en dus geen detail betreft. Er werd bij DVZ expliciet gevraagd een kort overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vertrek uit uw land van herkomst (Vragenlijst, punt 5). Ook werd er u gevraagd of u nog iets wilde toevoegen (Vragenlijst, punt 8). Er zou toch op zijn minst verwacht kunnen worden dat u dan over deze ontvoering, die daags voor uw vertrek zou hebben plaatsgevonden en waar u zwaar geslagen en gefolterd zou zijn met flauwvallen tot gevolg, zou vermelden. Ook over het verdere verloop na uw ontvoering, zoals de malik die borg zou gestaan hebben voor u en u wist vrij zou gekregen hebben, liet u zich eerder bij DVZ niets ontvallen.

Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweringen over de taliban die u verzochten om met hen samen te werken en een bom te plaatsen in de veiligheidspost. Waar u bij DVZ enkel in het algemeen zei dat u niet naar de madrassa wilde gaan omdat ze daar zelfmoordbommen maken en mensen doden, verkondigt u tijdens het persoonlijk onderhoud dat de taliban u in het bijzonder nodig hadden om een bom te plaatsen in een welbepaalde veiligheidspost (Vragenlijst, punt 5, CGVS, p. 18). Ze zouden dit net aan u gevraagd hebben omdat u als groenteverkoper ook aan een bepaalde leider van de politie genaamd Shan Agha groenten verkocht voor zijn familie. Dat u opnieuw niets bij DVZ vermeldde over de taliban die u specifiek verzochten een bom in een bepaalde veiligheidspost te plaatsen, doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Sedert drie maanden voor uw vertrek zou u ook groenten aan Shan Agha verkocht hebben. U zou de veiligheidspost betreden hebben en daar met hem besproken hebben wat van groenten hij nodig had. Hoe de taliban te weten zouden zijn gekomen van uw werk voor hem, weet u niet. U denkt dat ze u misschien ergens bespioneerden zouden hebben en informatie over u verzameld zouden hebben (CGVS, p. 20). Waarom de taliban u, als landbouwer en groenteverkoper, plots zouden bespioneren terwijl u daarvoor nooit persoonlijk met hen in contact kwam, is eigenaardig.

Toen de taliban u de eerste keer zouden tegengehouden hebben en toen u hen de tweede keer zou gezien hebben terwijl u naar school wilde vertrekken, heeft u hier vreemd genoeg geen melding over gemaakt tegen iemand. Pas toen u de derde keer in aanraking met de taliban zou zijn gekomen en ze u ontvoerd zouden hebben, zou u uw vader hiervan op de hoogte gebracht hebben nadat u hem bij uw vrijlating hierover zou hebben ingelicht. Gevraagd waarom u niemand over uw eerste contacten met de taliban inlichtte, stelt u dat u niet bedreigd werd en er niet bij stil gestaan zou hebben om dit te doen. Gevraagd waarom u dan niet de tweede keer, toen u op het punt stond om naar school te vertrekken, iemand heeft ingelicht over deze talibanleden, geeft u als reden dat u hem geen stress wilde geven of hem verdrietig wilde maken. Gevraagd of u dan geen schrik had van de taliban nadat ze u in hun vizier

hadden, stelt u dat u niet wist dat u zover in de problemen zou geraken en daarom niets verteld zou hebben (CGVS, p. 21). Evenwel is het zeer eigenaardig dat wanneer zeven gemaskerde talibanleden u tot twee maal toe zouden hebben benaderd, u de ernst er niet van zou inzien en het aan niemand zou vertellen, zelfs niet uw vader.

Voorts wordt u, vooraleer u uitgebreid uw vluchtrelaas doet, de vraag gesteld wie het dorpshoofd van uw dorp was toen u nog aanwezig was. U antwoordt dat dit Mahmad Zarin was. Gevraagd of u nog iets meer over hem kan vertellen, stelt u vreemd genoeg van niet en houdt u het enkel op de droge mededeling dat hij gewoon dorpshoofd was (CGVS, p. 10-11). Verder tijdens uw vluchtrelaas haalt u dan plots aan dat de malik zich borg stelde voor u, hij zou vermoord zijn door de taliban en zijn huis zou in brand gestoken zijn. U laat zelfs een video van zijn zogenaamde vernielde huis en een foto van een lichaam zien, dat het dode lichaam van de malik zou zijn (CGVS, p. 18 en 23). Waarom u niet meteen iets meer vertelt over deze malik wanneer u dit aan het begin wordt gevraagd, is niet duidelijk. Uw argumentatie dat u de vraag niet zo goed begrepen had en er niet bij stil gestaan had om deze informatie eerder te geven kan het CGVS niet overtuigen (CGVS, p. 24). Uw jongere broer Na(...) zou op het moment dat u in Servië was, vermist geraakt zijn. U zou dit van uw oom langs moederszijde te weten gekomen zijn. Hij zou naar school vertrokken zijn en onderweg plots verdwenen zijn (CGVS, p. 12-13). Hij zou samen met vrienden onderweg geweest zijn maar welke vrienden dit waren kan u niet zeggen. Verdere info heeft u niet en u zou vreemd genoeg ook niet om meer uitleg aan uw oom gevraagd hebben. Wel zou uw oom navraag gedaan hebben, en nog wel bij malik Mahmad Zarin over zijn vermissing (CGVS, p. 14-15). Dat uw broer vermist raakte toen u in Servië was en uw oom navraag heeft kunnen doen bij uitgerekend deze malik, terwijl u verder tijdens het persoonlijk onderhoud beweert dat deze malik reeds een paar maanden voor uw aankomst in Servië gedood werd door de taliban, is dan ook ook simpelweg niet mogelijk (CGVS, p. 24).

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. De opmerkingen op het gehoorverslag van uw advocaat van 27 juni 2022 werden eveneens in rekening genomen. Deze kunnen echter geen ander licht werpen op deze beslissing, het betreft namelijk enkel een aantal kleine correcties die niet aan de grondslag van uw vluchtmotieven raken.

De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara vormt immers slechts een indicatie van uw identiteit. Dat u verklaart geboren te zijn op 5/01/1379 oftewel 24 maart 2000 (of 25 maart 2000 zoals DVZ optekende) en dus 22 jaar oud te zijn, klopt bovendien niet met de gegevens vermeld in uw taskara (CGVS, p. 6). Uit de vertaling van uw taskara blijkt namelijk dat daar gesteld wordt dat u 17 jaar oud was in het jaar 1394 (omgezet naar de Westerse kalender 2015) en dus reeds 24 jaar oud was ten tijde van het persoonlijk onderhoud op 16 juni 2022. De vaststelling dat u een document neerlegt waarvan de inhoud niet strookt met uw verklaringen, doet niet alleen afbreuk aan de bewijswaarde van dit document, maar ook aan uw voorgehouden profiel en algehele geloofwaardigheid op zich. De taskara van uw vader en jongere broer bieden verder geen toegevoegde waarde aan uw vluchtmotieven.

Voorts legt u een foto van u met uw broer Na(...) voor gemaakt in uw dorp. Echter kan uit deze foto niet besloten worden dat deze persoon daadwerkelijk uw broer zou zijn. De door u beweerde familieband kan uit deze foto niet opgemaakt worden. Bovendien is het volstrekt onduidelijk wat u met deze foto poogt aan te tonen en kan besloten worden dat deze weinig toegevoegde waarde biedt aan uw asielmotieven. Met betrekking tot de video-opname meent het CGVS dat hieraan bezwaarlijk bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van personages, locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd opgenomen, a fortiori gezien het geheel van uw ongeloofwaardig geachte verklaringen. Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat documenten, foto's en video-opnames sowieso slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas wat in casu geenszins het geval is.

U legt tevens een medisch attest inzake uw medische zorgen neer die u in België verstrekt zouden zijn naar aanleiding van uw ontvoering door de taliban. Een medisch attest vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Er ligt met andere woorden geen enkel bewijs voor van een oorzakelijk verband tussen de vastgestelde verwonding en of littekens en de voorgehouden feiten. Het attest bevestigt expliciet dit gegeven, namelijk dat het litteken aan de hoofdhuid volgens de verklaringen van de persoon in kwestie te wijten zouden zijn aan de ontvoering door de taliban en de bajonet van een kalasjnikov. Uit het attest blijkt met andere woorden dat voor deze gesuggereerde oorzaak van de

opgelopen kwetsuren de dokter zich louter en alleen baseert op uw verklaringen en niet op een objectieve (medische) bron van informatie. Bovendien dateert het attest van 3 juni 2022, meer dan twee jaar na de zogenaamde feiten en meer dan een jaar na uw eerste onderhoud op DVZ waar u voorts verklaarde dat uw gezondheidstoestand goed was (Verklaring DVZ, punt 28).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich

wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van

de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld

door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), alsook meent hij dat er een manifeste appreciatiefout voorligt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift nog volgende stavingstukken:

- foto's van R. H. op zijn werk (stuk 3);
- foto's N. K. H. op zijn werk (stuk 4);
- taskara van R. H. (stuk 5);
- taskara van N. K. (stuk 6);
- arbeidsovereenkomsten van verzoeker (stuk 7).

Op 28 november 2022 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022.

Bij deze aanvullende nota voegt verwerende partij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 13 september 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat hij in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging dient te hebben in de zin van het Vluchtelingenverdrag of dat hij er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, om volgende redenen:

- (i) verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over het werk dat zijn vader en hijzelf deden in Afghanistan;
- (ii) verzoeker maakte op de DVZ geen enkele melding van het feit dat hij door de taliban werd ontvoerd en zou zijn geslagen en gefolterd, noch over het verdere verloop na zijn ontvoering, hetgeen niet vergoelikt kan worden door het feit dat hem gevraagd werd om bondig te antwoorden op de DVZ;
- (iii) er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweringen over de taliban die hem verzochten om met hem samen te werken en een bom te plaatsen in de veiligheidspost nu (1) verzoeker hiervan geen melding maakte op de DVZ, (2) het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker, als landbouwer en groenteverkoper, zouden bespioneren terwijl hij daarvoor nooit persoonlijk met hen in contact kwam, (3) het is niet aannemelijk dat verzoeker pas na de derde ontmoeting met de talibanleden iemand hierover inlichtte, (4) het niet aannemelijk is dat verzoeker niet onmiddellijk meer vertelt over de malik wanneer hem hierom wordt verzocht, waar hij later aangeeft dat deze malik zich voor hem borg stelde en vermoord

werd door de taliban en zijn huis door hen in brand werd gestoken, (5) verzoeker legt inconsistente verklaringen af over de dood van de malik;

(iv) de opmerkingen van verzoekers advocaat op de notities van het persoonlijk onderhoud werden in rekening gebracht doch kunnen geen ander licht werpen op de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming;

(v) de documenten die verzoeker voorlegt kunnen de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming niet in positieve zin ombuigen;

(vi) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel;

(vii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(viii) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; bij de individuele beoordeling van deze vraag moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden; verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade; evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze kan van worden uitgegaan dat de taliban hem niet zullen viseren bij terugkeer; verzoeker brengt zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen;

(ix) het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer vervolgd; deze vrees dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban nadat zij hem vroegen om met explosieven een veiligheidspost te laten ontploffen.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij Afghanistan is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.4.2.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de werkzaamheden van zijn vader en hemzelf. Zo verklaart hij op de DVZ dat hij naast studeren zijn vader hielp in de winkel (administratief dossier, 'verklaring DVZ' vraag 12), daar waar hij op het CGVS verklaart dat zijn vader een landbouwer was en dat hij hem hielp op de velden (administratief dossier, CGVS, p. 11). Geconfronteerd met zijn verklaringen op de DVZ geeft verzoeker plots aan dat zijn vader ook eigenaar was van een winkel, maar deze verhuurde en er zelf al 25-30 jaar niet meer in heeft gewerkt. Verzoeker verklaart op het CGVS bovendien dat hij zelf nooit in de winkel heeft gewerkt (administratief dossier, CGVS, p. 11-12). In zoverre verzoeker in voorliggend verzoekschrift aanvoert dat er een verwarring is ontstaan tijdens het interview op de DVZ, dat het slechts een samenvatting vormt van het feit dat hij student was en daarnaast zijn vader hielp als groenteboer om vervolgens zaken op de bazaar te gaan

verkopen, slaagt hij er niet in te overtuigen. Tijdens het interview op de DVZ verklaart verzoeker immers ondubbelzinnig: *“Naast studeren hielp ik mijn vader in de winkel”* (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’, vraag 12, eigen onderlijnen), waaruit geenszins kan worden afgeleid dat verzoeker zijn vader hielp als landbouwer. De Raad wijst erop dat verzoekers verklaringen op de DVZ aan hem werden voorgelezen en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft verzoeker weliswaar te kennen gegeven dat hij slechts een klein deel van zijn verhaal kon vertellen op de DVZ en dat daardoor foutief op de DVZ werd begrepen dat hij ofwel naar de madrassa moest, ofwel de doodstraf kreeg, terwijl hij eigenlijk een aanslag moest plegen, ofwel de doodstraf kreeg (administratief dossier, CGVS, p. 3). Verzoeker maakt daarbij evenwel geen melding van het feit dat er een foutief beroep van zijn vader (en hemzelf) zou zijn genoteerd op de DVZ. Het opwerpen van een hypothetisch misverstand na confrontatie met een negatieve beslissing is niet ernstig en kan de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid dan ook niet toedekken.

Verder biedt verzoeker evenmin een correct zicht op zijn leeftijd. In dit verband wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen als volgt: *“(…) Dat u verklaart geboren te zijn op 5/01/1379 oftewel 24 maart 2000 (of 25 maart 2000 zoals DVZ optekende) en dus 22 jaar oud te zijn, klopt bovendien niet met de gegevens vermeld in uw taskara (CGVS, p. 6). Uit de vertaling van uw taskara blijkt namelijk dat daar gesteld wordt dat u 17 jaar oud was in het jaar 1394 (omgezet naar de Westerse kalender 2015) en dus reeds 24 jaar oud was ten tijde van het persoonlijk onderhoud op 16 juni 2022. De vaststelling dat u een document neerlegt waarvan de inhoud niet strookt met uw verklaringen, doet niet alleen afbreuk aan de bewijswaarde van dit document, maar ook aan uw voorgehouden profiel en algehele geloofwaardigheid op zich. De taskara van uw vader en jongere broer bieden verder geen toegevoegde waarde aan uw vluchtmotieven.”*

Waar verzoeker in het verzoekschrift hekelt dat de protection officer hem hier niet naar heeft gevraagd, wijst de Raad op artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”* In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om erop te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijke doel van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt. Verder kan het algemeen betoog in het verzoekschrift als zou de leeftijd op taskaras vaak willekeurig op basis van fysieke verschijning worden bepaald, evenmin verklaren waarom verzoeker een taskara voorlegt waarop een leeftijd van twee jaar ouder dan zijn werkelijke leeftijd zou figureren, zonder dat hij hiervan melding maakt bij het voorleggen van dit stavingstuk.

Voormelde vaststellingen ondermijnen reeds verzoekers algemene geloofwaardigheid.

2.3.4.2.2. Voorts overweegt de commissaris-generaal op goede gronden dat de vaststelling dat verzoeker op de DVZ geen melding maakt van het feit dat de taliban hem zouden hebben ontvoerd, geslagen en gefolterd, noch over het verdere verloop na zijn ontvoering waarbij de malik borg zou hebben gestaan voor verzoeker (administratief dossier, CGVS, p. 17-18), afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Verzoeker vermeldt op de DVZ immers enkel dat de taliban hem drie à vier keer gestopt hadden op weg van en naar school en gevraagd hadden om zich aan te sluiten bij de madrassa, hetgeen hij zou hebben geweigerd (administratief dossier, vragenlijst DVZ, punt 3.5).

Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat hij bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft aangegeven dat hij zijn verhaal niet heeft kunnen uitleggen, maar slechts voor 20% zijn verhaal kon doen op de DVZ omdat de tolk hem niet liet verder vertellen en zij slechts een beperkte tijd hadden. Hij meent tevens dat hij wel degelijk een kort overzicht heeft gegeven van zijn vluchtrelaas op de DVZ. Dat verzoeker op de DVZ helemaal niets zei over zijn ontvoering door de taliban, daar waar hij in één zin had kunnen vertellen dat hij ook ontvoerd zou zijn geweest door de taliban, kan evenwel niet overtuigen. De Raad onderstreept in dit verband dat de verzoeker om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ erop wordt gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming niet van

zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de DVZ. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas zou vermelden, *quod non in casu*. Bovendien werden verzoekers verklaringen op de DVZ aan hem voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Er zou toch op zijn minst verwacht kunnen worden dat verzoeker in dit verband deze ontvoering, die daags voor zijn vertrek zou hebben plaatsgevonden en waar hij zwaar geslagen en gefolterd zou zijn met flauwvallen tot gevolg, zou vermelden.

2.3.4.2.3. Bovendien kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweringen als zouden de taliban hem hebben verzocht om met hen samen te werken en een bom voor hen te plaatsen in een veiligheidspost.

Vooreerst wijst de commissaris-generaal er in dit verband op goede gronden op dat niet kan worden ingezien hoe de taliban zouden zijn te weten gekomen dat verzoeker, als landbouwer en groenteverkooper, groenten verkocht aan een politieleider.

Verzoeker verklaart in het verzoekschrift dat hij gedurende zijn persoonlijke onderhouden niet de gehele waarheid heeft verteld op slecht advies van andere mensen in het centrum. Verzoeker geeft thans aan dat hij twee broers heeft, R. en N. K. die beiden voor de Afghaanse overheid werkten, doch die hij niet eerder heeft vernoemd tijdens zijn procedure internationale bescherming. Verzoeker stelt dat hij vreesde geconfronteerd te worden met specifieke vragen over het werk van zijn twee broers waarop hij niet zou kunnen antwoorden. Verzoeker verduidelijkt dat zijn broer R. bij het leger zat en dat hij ongeveer drie jaar heeft gewerkt, aanvankelijk in de provincie Ghazni en vervolgens in het district Siagerd/Ghorband. Zijn broer N. K. werkte volgens verzoeker ongeveer twee jaar bij de veiligheids politie in de provincie Mazar-e-Sharif. Verzoeker meent dat de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn broers vermoedelijk een bijzondere belangstelling in hem hadden, omdat hij de veiligheidspost kon binnengaan zonder te worden gefouilleerd.

De Raad benadrukt dat een verzoeker om internationale bescherming de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de verzoeken om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De Raad stelt echter vast dat verzoeker heeft getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden en vervolgens, na confrontatie met een negatieve beslissing, afwijkende verklaringen aflegt aangaande zijn familiesamenstelling en een deel van zijn vluchtrelaas.

In zoverre verzoeker in dit verband aanvoert dat hij nog jong was toen hij in België aankwam en hij beïnvloed was door angst en wat anderen zeiden, ontslaat dit verzoeker – die overigens minstens 20 jaar was bij zijn aankomst in België (*supra*) – niet van zijn medewerkingsplicht. De argumentatie in het verzoekschrift kan bijgevolg niet overtuigen als verschoning of verklaring voor zijn leugenachtige verklaringen. Het misleidende karakter van verzoekers verklaringen op de DVZ en tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, in weerwil van de op hem rustende medewerkingsplicht, doet dan ook afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

De Raad wijst er nog op dat verzoeker reeds op de DVZ werd meegedeeld: *“U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.”* (administratief dossier, stuk 8, deel DVZ, vragenlijst CGVS, voorafgaand advies). Ook bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd verzoeker aangemaand de waarheid te spreken (administratief dossier, CGVS, p. 2), maar liet hij na het bedrieglijk karakter van zijn verklaringen toe te geven. Verzoeker kreeg aldus meermaals de kans de waarheid te vertellen, maar hij bleef vasthouden aan zijn leugenachtige familiesamenstelling en vluchtrelaas.

Redelijkerwijze kan worden verwacht dat wanneer verzoeker zijn eerdere verklaringen met betrekking tot cruciale elementen voor de beoordeling van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming ingrijpend wijzigt, hij in zijn verzoekschrift een gedetailleerde, uitgebreide en coherente uiteenzetting geeft

met betrekking tot deze gewijzigde elementen en indien mogelijk deze wijzigingen staft middels ondersteunende documenten, temeer daar verzoeker hierbij de bijstand geniet van een advocaat. *In casu* legt verzoeker met zijn verzoekschrift verschillende documenten neer.

Inzake de kopieën van taskaras van R. en N. K. (verzoekschrift, stukken 5-6) dient vooreerst te worden benadrukt dat uit de beschikbare landeninformatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie') blijkt dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit alles maakt dat aan Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. Dit klemt des te meer dat de voorgelegde taskaras slechts kopieën betreffen die eenvoudig te fabriceren zijn door middel van het nodige knip- en plakwerk. Bovendien dient vastgesteld dat uit de taskara van R. blijkt dat hij dezelfde leeftijd zou hebben als verzoekers voorgehouden leeftijd. Dat verzoeker niet de minste melding heeft gemaakt van het bestaan van zijn broers tijdens zijn interview op de DVZ, noch tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS – dit zelfs los van hun eventuele werkzaamheden –, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Bijgevolg toont verzoeker geenszins aan dat de personen vermeld op de taskaras zijn broers zijn.

Wat betreft de foto's van N. R. en N. K. (verzoekschrift, stukken 3-4) dient er bovendien op gewezen dat foto's alleen al door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen enkele garantie bieden wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Deze foto's bevatten derhalve geen enkele objectieve aanwijzing voor de bewering als zou verzoeker twee broers hebben die werkzaam waren voor de Afghaanse nationale autoriteiten.

De Raad merkt ook nog op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS reeds vermeldde dat hij in de checkpost binnen kon gaan zonder gecontroleerd te worden omdat de leider van de checkpost hem goed kende (administratief dossier, CGVS, p. 17). Verzoeker kon dus -los van de vraag of zijn verklaringen geloofwaardig zijn- zelfs zonder dat hij daar een broer zou hebben gehad, reeds binnengaan in de checkpost zonder gecontroleerd te worden, zodat het argument in dit verband in het verzoekschrift weinig steekhoudend is.

Gelet op het voorgaande kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de nieuwe versie van verzoekers vluchtrelaas en familiale samenstelling.

Hoe dan ook dient erop gewezen dat geen geloof kan worden gehecht aan de werkwijze van de taliban. Het is immers niet aannemelijk dat de taliban, in een dorp dat volgens verzoeker reeds door hen werd gecontroleerd voor de machtsovername (administratief dossier, CGVS, p. 7 en 9), verzoeker zouden hebben opgedragen om een bom te plaatsen in een veiligheidspost vermits dit een groot risico op verklikking inhield. Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaart dat hij, weliswaar op borg, zou zijn vrijgekomen nadat de taliban hem hadden ontvoerd en hadden opgedragen om een bom te plaatsen (administratief dossier, CGVS, p. 17-18), waarbij het risico op ontdekking en desertie reëel is. Dat de taliban het risico zouden willen nemen dat hun plan om een bom te plaatsen in een veiligheidspost aan het licht zou komen, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en kan dan ook niet anders dan ongeloofwaardig worden geacht. Dit geldt des te meer nu verzoeker aangeeft dat hij alles zou hebben opgebiecht aan zijn vader op het ogenblik dat hij werd vrijgelaten (administratief dossier, CGVS, p. 18).

Verder merkt de commissaris-generaal nog op goede gronden op als volgt:

"Toen de taliban u de eerste keer zouden tegengehouden hebben en toen u hen de tweede keer zou gezien hebben terwijl u naar school wilde vertrekken, heeft u hier vreemd genoeg geen melding over gemaakt tegen iemand. Pas toen u de derde keer in aanraking met de taliban zou zijn gekomen en ze u ontvoerd zouden hebben, zou u uw vader hiervan op de hoogte gebracht hebben nadat u hem bij uw vrijlating hierover zou hebben ingelicht. Gevraagd waarom u niemand over uw eerste contacten met de taliban inlichtte, stelt u dat u niet bedreigd werd en er niet bij stil gestaan zou hebben om dit te doen. Gevraagd waarom u dan niet de tweede keer, toen u op het punt stond om naar school te vertrekken, iemand heeft ingelicht over deze talibanleden, geeft u als reden dat u hem geen stress wilde geven of hem verdrietig wilde maken. Gevraagd of u dan geen schrik had van de taliban nadat ze u in hun vizier hadden, stelt u dat u niet wist dat u zover in de problemen zou geraken en daarom niets verteld zou hebben (CGVS, p. 21). Evenwel is het zeer eigenaardig dat wanneer zeven gemaskerde talibanleden u tot twee maal toe zouden hebben benaderd, u de ernst er niet van zou inzien en het aan niemand zou vertellen, zelfs niet uw vader."

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze pertinente vaststellingen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift opmerkt dat hij heeft geantwoord op de hem gestelde vraag aangaande de malik tijdens zijn persoonlijk onderhoud en hij ook niet inziet waarom hij zou hebben verteld over de borgstelling door de malik toen hem gevraagd werd naar meer informatie over deze persoon, minimaliseert hij in wezen de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing waar dienaangaande staat te lezen als volgt:

"Voorts wordt u, vooraleer u uitgebreid uw vluchtrelaas doet, de vraag gesteld wie het dorpshoofd van uw dorp was toen u nog aanwezig was. U antwoordt dat dit Mahmad Zarin was. Gevraagd of u nog iets meer over hem kan vertellen, stelt u vreemd genoeg van niet en houdt u het enkel op de droge mededeling dat hij gewoon dorpshoofd was (CGVS, p. 10-11). Verder tijdens uw vluchtrelaas haalt u dan plots aan dat de malik zich borg stelde voor u, hij zou vermoord zijn door de taliban en zijn huis zou in brand gestoken zijn. U laat zelfs een video van zijn zogenaamde vernielde huis en een foto van een lichaam zien, dat het dode lichaam van de malik zou zijn (CGVS, p. 18 en 23). Waarom u niet meteen iets meer vertelt over deze malik wanneer u dit aan het begin wordt gevraagd, is niet duidelijk. Uw argumentatie dat u de vraag niet zo goed begrepen had en er niet bij stil gestaan had om deze informatie eerder te geven kan het CGVS niet overtuigen (CGVS, p. 24). Uw jongere broer Na.(...) zou op het moment dat u in Servië was, vermist geraakt zijn. U zou dit van uw oom langs moederszijde te weten gekomen zijn. Hij zou naar school vertrokken zijn en onderweg plots verdwenen zijn (CGVS, p. 12-13). Hij zou samen met vrienden onderweg geweest zijn maar welke vrienden dit waren kan u niet zeggen. Verdere info heeft u niet en u zou vreemd genoeg ook niet om meer uitleg aan uw oom gevraagd hebben. Wel zou uw oom navraag gedaan hebben, en nog wel bij malik Mahmad Zarin over zijn vermissing (CGVS, p. 14-15). Dat uw broer vermist raakte toen u in Servië was en uw oom navraag heeft kunnen doen bij uitgerekend deze malik, terwijl u verder tijdens het persoonlijk onderhoud beweert dat deze malik reeds een paar maanden voor uw aankomst in Servië gedood werd door de taliban, is dan ook ook simpelweg niet mogelijk (CGVS, p. 24)."

2.3.4.2.4. Gelet op voorgaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen als zou hij door de taliban zijn aangesproken om een bom te plaatsen en vrezes te worden gedood door hen.

2.3.4.3. In het verzoekschrift gaat verzoeker in op het risico op vervolging ten gevolge van het feit dat hij als jonge man Afghanistan meer dan twee jaar geleden heeft verlaten. Verzoeker wijst er tevens op dat hij in België geïntegreerd is en hier werkt en hij door deze "Europeanisering" het risico loopt om door de taliban als spion te worden aanzien.

2.3.4.3.1. In zoverre wordt geargumenteed dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;".

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde).

Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt (of dat dit als dusdanig wordt gepercipieerd).

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

2.3.4.3.2. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige "*geldende normen*" in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punt 2.2. In zijn verzoekschrift refereert verzoeker bovendien nog onder meer aan volgende rapporten: ECRE, "*Study: Experiences and Perspectives of Deported Afghans in the Context of Current Political and Economic Developments in Afghanistan*" van 11 juni 2021; Home Office "*Country Policy and Information Note Afghanistan: Afghans perceived as 'Westernised'*" van juni 2021; Infos Migrants "*Afghans deported from Europe at risk from 'barbaric regime'*" van 6 september 2021; OSAR, "*Afghanistan: Profils à risque*" van 31 oktober 2021; Jurist, "*Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches*" van 13 maart 2022; Jurist, "*Afghanistan dispatch: the Taliban have started to search the whole city of Kabul*" van 9 maart 2022; HRC49, "*Oral*

Statement on the Human Rights Situation in Afghanistan van 7 maart 2022; Ghandhara News “*Six Months And An Eternity: Afghans Lose Hope Under Taliban Rule*” van 15 februari 2022.

2.3.4.3.3. Uit de landeninformatie blijkt dat de visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar deze is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen* (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesaties” (EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022, p. 30 en EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 41). Uit de informatie waarnaar de EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022 verwijst, blijkt dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De bijgebrachte landeninformatie geeft ook aan dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51).

Ook hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

Voorts is de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak, en de taliban worden niet in staat geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Ook blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich

vrij kunnen verplaatsen daar de de-facto-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022, p. 68 en p. 70).

2.3.4.3.4. Aldus kunnen Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

In casu betoogt verzoeker in het verzoekschrift dat hij sinds jonge leeftijd, met name 20 jaar in België verblijft, dat hij hier actief is op de arbeidsmarkt en dat hij zich geïntegreerd heeft. Verzoeker meent tevens dat hij door deze "Europeanisering" het risico loopt om door de taliban als spion te worden aanzien.

Vooreerst benadrukt de Raad in dit verband dat verzoekers voorgelegde taskara – daargelaten de vaststelling dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor aan Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend – volgt dat verzoeker ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud op 16 juni 2022 reeds 24 jaar was in plaats van zijn voorgehouden 22 jaar. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker, die verklaart in maart 2020 Afghanistan te hebben verlaten, zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Derhalve kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Voorts dient erop gewezen dat uit het enkele feit dat verzoeker werkwilgig is (verzoekschrift, stuk 7) niet kan worden afgeleid dat hij zou zijn verwesterd of als dusdanig zal worden gepercipieerd. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat deze 'westerse' levensstijl een uiting is van verzoekers politieke of religieuze overtuiging.

Wat betreft het betoog van verzoeker over de buitengerechtelijke executies en gedwongen verdwijningen onder het bewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

De Raad besluit dat verzoeker niet *in concreto* aanduidt dat er in zijn hoofde heden sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Nergens uit zijn verklaringen is verder gebleken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan beschouwd zal worden als iemand die 'besmet' is met de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

2.3.4.4. De overige documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Wat betreft verzoekers taskara kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen in punt 2.3.4.2.1. Hoe dan ook kan verzoekers taskara hoogstens een indicatie vormen van zijn identiteit.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen: "(...) *De opmerkingen op het gehoorverslag van uw advocaat van 27 juni 2022 werden eveneens in rekening genomen. Deze kunnen echter geen ander licht werpen op deze beslissing, het betreft namelijk enkel een aantal kleine correcties die niet aan de grondslag van uw vluchtmotieven raken.*

(...)

Voorts legt u een foto van u met uw broer Na.(...) voor gemaakt in uw dorp. Echter kan uit deze foto niet besloten worden dat deze persoon daadwerkelijk uw broer zou zijn. De door u beweerde familieband kan uit deze foto niet opgemaakt worden. Bovendien is het volstrekt onduidelijk wat u met deze foto poogt aan te tonen en kan besloten worden dat deze weinig toegevoegde waarde biedt aan uw asielmotieven. Met betrekking tot de video-opname meent het CGVS dat hieraan bezwaarlijk bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van personages, locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd opgenomen, a fortiori gezien het geheel van uw ongeloofwaardig geachte verklaringen. Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat documenten, foto's en video-opnames sowieso slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas wat in casu geenszins het geval is."

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze vaststellingen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Wat betreft het medisch attest inzake de medische zorgen die verzoeker in België heeft ontvangen, meent verzoeker dat het CGVS een conclusie trekt in strijd met de internationale jurisprudentie. De Raad merkt op dat wat betreft de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde rechtspraak van het EHRM inzake de vraag naar het gewicht dat moet worden toegekend aan het medische attest (R.C. tegen Zweden, nr. 41827/07, § 53, 9 maart 2010; I tegen Zweden, nr. 61204/09, § 67, 5 september 2013; R.J. tegen Frankrijk, nr. 10466/11, §§ 41-42, 19 september 2013) volgende vaststellingen zich opdringen. Uit "*I. tegen Zweden*" van 5 september 2013, nr. 61204/09, en "*R.J. tegen Frankrijk*" van 19 september 2013, nr. 10466/11 kan blijken dat, indien dat bewijsmiddel een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf, het letsel van de asielzoeker heeft veroorzaakt, het de betrokken staat ertoe kan verplichten om nader onderzoek te verrichten naar dat bewijsmiddel om twijfel weg te nemen over het risico dat de asielzoeker na uitzetting naar het desbetreffende land wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. In "*I. tegen Zweden*" werden de vastgestelde verwondingen in het medisch attest precies omschreven en in "*R.J. tegen Frankrijk*" wordt in het medisch attest melding gemaakt van significante en zichtbare littekens op het lichaam, die consistent kunnen zijn met de door de asielzoeker afgelegde verklaringen aangaande de timing en de aard van de ondergane foltering. Of het bewijsmiddel tot nader onderzoek noopt, moet worden beoordeeld in het licht van de gestaafde dan wel geloofwaardige verklaringen van de asielzoeker en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het land van herkomst (cf. § 53 t/m 56 van het arrest R.C. tegen Zweden, van 9 maart 2010, nr. 41827/07, § 62 van het arrest I. tegen Zweden, van 5 september 2013, nr. 61204/09, en § 39 t/m 42 van het arrest R.J. tegen Frankrijk, van 19 september 2013, nr. 10466/11). Dat andere onderdelen van het asielrelaas ongeloofwaardig zijn, hoeft niet in de weg te staan van voormelde verplichting, in het bijzonder indien op het lichaam van de asielzoeker significante littekens of verwondingen zichtbaar zijn die stroken met de verklaring dat autoriteiten van zijn land hem onmenselijk hebben behandeld; deze stelling bevestiging vindt in betrouwbare informatie over dat land en uit deze informatie ook kan worden afgeleid dat autoriteiten van dat land personen als de asielzoeker na terugkeer mogelijk aan een onderzoek onderwerpen en zij tijdens dat onderzoek onmiddellijk van de littekens of verwondingen op de hoogte kunnen raken (cf. § 67 t/m 69 van voormeld arrest I. tegen Zweden, § 39 en 42 van voormeld arrest R.J. tegen Frankrijk). Voor het ontstaan van voormelde verplichting is ook van belang of de asielzoeker nog ander bewijsmateriaal heeft overgelegd ter staving van zijn betoog dat hij na uitzetting naar het desbetreffende land zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met

voormeld artikel (cf. § 40 t/m 43 van het arrest Mo.M. tegen Frankrijk, van 18 april 2013, nr. 18372/10, en § 77 t/m 79 van voormeld arrest Z.M. tegen Frankrijk).

Het medisch attest dat verzoeker voorlegt maakt melding van een litteken op verzoekers hoofd.

Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van deze stukken. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Een medisch of psychologisch rapport kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel.

In casu dient erop gewezen dat uit het voorgaande is gebleken verzoeker de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft weten maken, zodat evenmin aannemelijk is dat de letsels te wijten zijn aan deze feiten.

Hoewel het medisch attest het bestaan van bepaalde fysieke letsels kan aantonen, vormt dit neergelegde medische stuk geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde letsels werden opgelopen, noch voor het feit dat de letsels werden opgelopen voordat verzoeker zijn land van herkomst verliet. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit blijkt eens te meer nu in het medisch attest zelf melding wordt gemaakt dat de opsteller ervan zich steunde op de verklaringen van verzoeker bij het omschrijven van de oorzaak van de opgelopen kwetsuren. Alsook dat het attest dateert van 3 juni 2022 en dus meer dan twee jaar na de beweerde feiten in Afghanistan.

In casu kan het medisch attest de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen, noch het bestaan van een risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin bij terugkeer naar Afghanistan aannemelijk maken.

2.3.4.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.6. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor

subsidiare bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat (i) het risico op onmenselijke behandeling individueel moet zijn, wat wil zeggen dat een verzoeker specifiek moet worden blootgesteld aan het risico, en (ii) de ernstige schade moet uitgaan van of worden veroorzaakt door een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet via een opzettelijk handelen of nalaten.

Gelet op deze vereisten, is artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beperkter van opzet dan artikel 3 van het EVRM en valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie dan ook niet zonder meer onder het toepassingsgebied van voormelde wetsbepaling.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit een zorgvuldige lezing van alle beschikbare objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Het betreft een multidimensionale crisis waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Daarnaast zijn er de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen alsook van bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban naast hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand. Ten slotte zijn er nog milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Bijgevolg kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Er kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift kan niet overtuigen.

Voor zover verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*", kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de-factore* regering aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban word gecontroleerd en dat deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt

dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad onderstreept dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 257 586 van 1 juli 2021 van de Raad en arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient onderstreept te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu – in tegenstelling tot laatst genoemd arrest – voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, valt in deze stand van zaken dan ook niet onder het toepassingsgebied van voormelde wetbepaling.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogt.

Het Hof heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Parwan, waarvan verzoeker beweert afkomstig te zijn, kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 11 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om incidenten die als *battles* gecodeerd zijn (gewapende confrontaties tussen het NRF en de taliban, aanvallen van verzetsgroepen of onbekenden op de taliban), incidenten die gecodeerd worden als *explosions/remote violence* (twee incidenten waarbij leden van de taliban omkwamen door een IED en beschieting van ISKP) en incidenten die gecodeerd zijn als *violence against civilians* (een voormalig politiemann die door de taliban werd gedood en de arrestatie van de directeur van een districtshospitaal door de taliban). Alle 11 incidenten heeft ACLED gecodeerd onder het district Charikar, dat ook de provinciehoofdplaats Charikar omvat.

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* ‘*incidents with at least one recorded fatality*’, over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van ‘*unexploded ordnance*’. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo’n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP’s) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio’s dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie, die op algemene wijze wordt beschreven in het verzoekschrift, wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie

Parwan. Verzoeker laat na deze aan te voeren. De informatie die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift ligt, zover zij niet dezelfde betreft, immers in dezelfde lijn als deze waarop voormelde analyse is gestoeld. Ook met het betoog dat talrijke incidenten zich hebben voorgedaan sinds de machtsvername door de taliban waarbij burgerslachtoffers vielen, werd rekening gehouden bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker te dezen opnieuw verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient herhaald te worden dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu meer informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij de aanvullende nota van 28 november 2022 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing voorbarig is en dient vernietigd te worden totdat een betrouwbaar en volledig informatieverslag wordt opgesteld.

De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker, gelet op het voorgaande, geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan een schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming

zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET